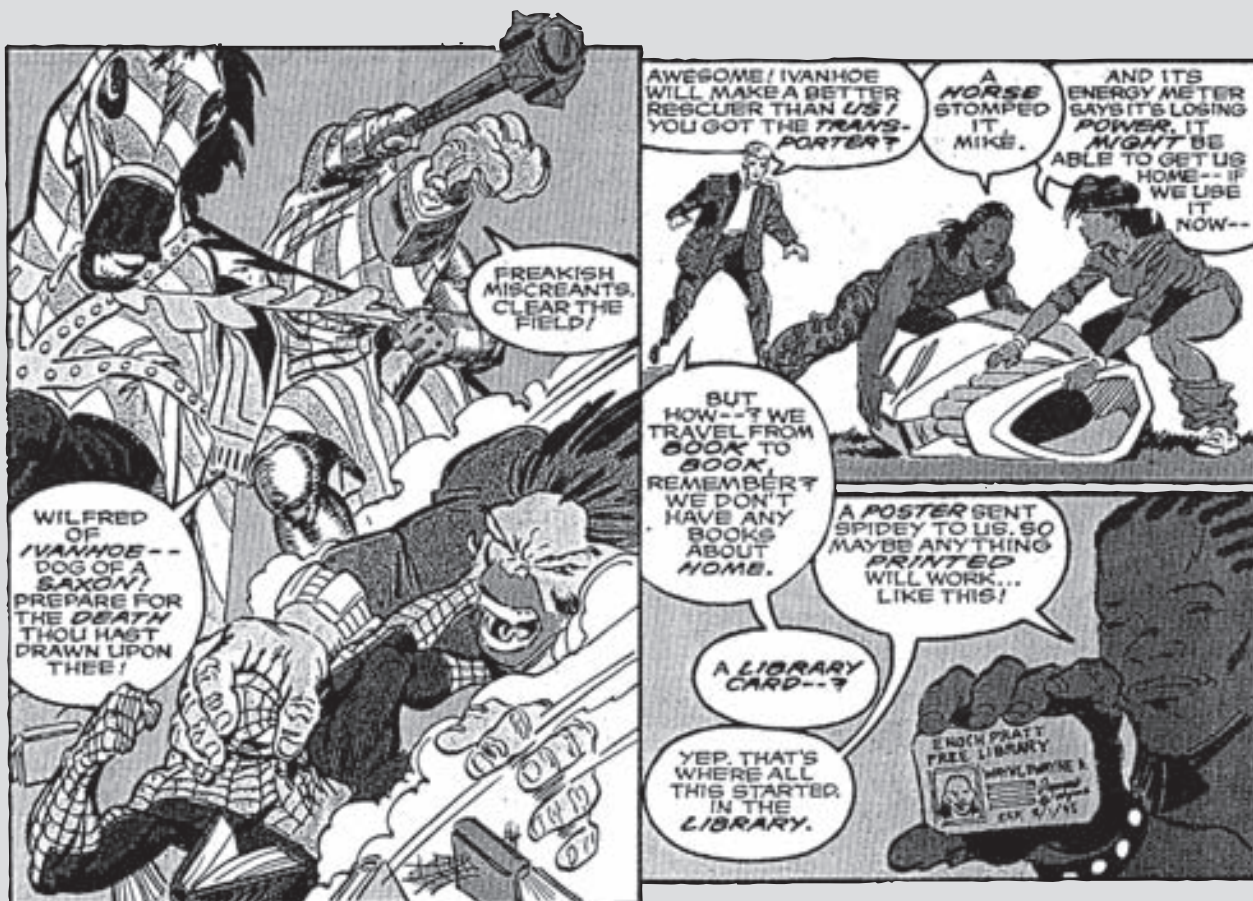

SITÄ LEHTEÄ EN UNOHDA KOSKAAN

Kirjastokortti, universumin yleisavain.

P.A. Manninen

Nicholas Gurewitchin alunperin netissä julkaistussa Perry Bible Fellowship -strippisarjassa on ihastuttava strippi lapsukaisista, joita kirjastossa houkuttellaan lukemaan julisteella. Siinä todetaan: "Siirry uuteen maailmaan - LUE KIRJA". Ikävä kyllä lapset valitsevat hyllystä ilmaisen Necrocomiconin, eikä se maailma, johon he siirtyvät, ole lainkaan mukava. Heidät taidetaan kaikki syödä aivan elävältä.

Onkin hyvä muistaa, että kirjallisuus on vaarallista. Siksi kirjoja on poltettu roviolla, siksi kirjailijoita on viety raastupaan ja siksi amerikkalaisten koulujen kirjastoista raakataan pois kaikki kumouksellinen

propaganda. Kuten Huckleberry Finnin seikkailut.

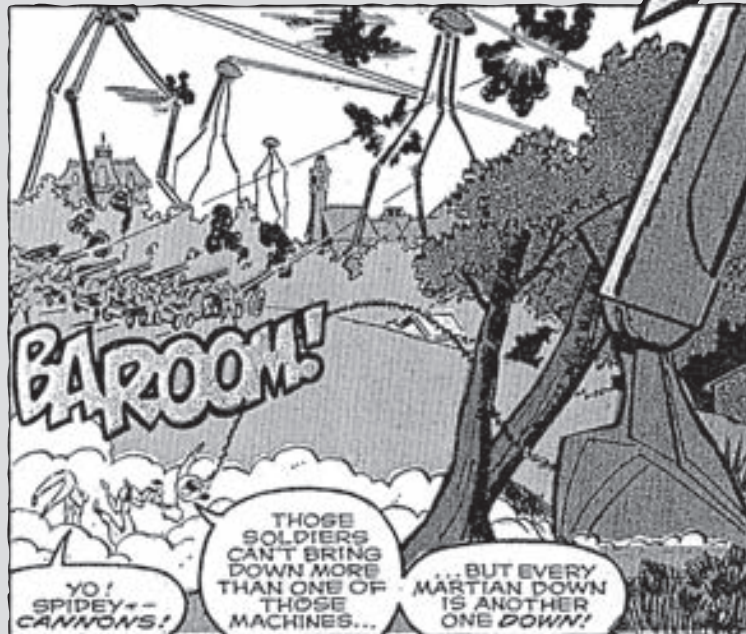
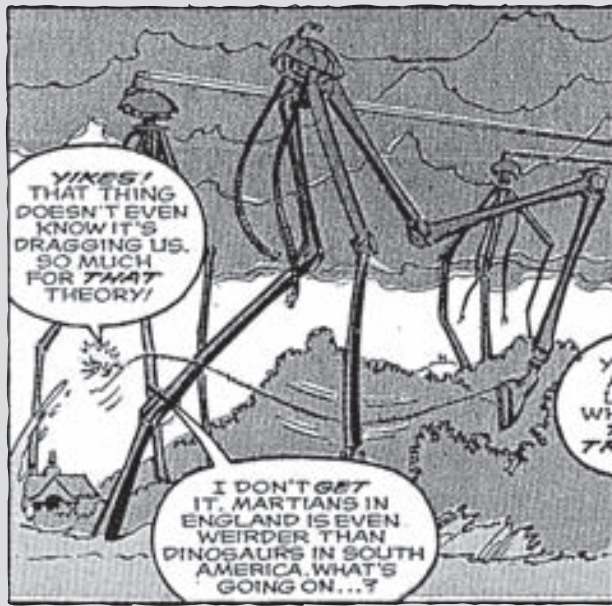
Samaan aikaan koululaitoksen pitäisi edes yrittää pitää oppilaiden lukuharrastusta yllä. Lukeminen kun on tulevan työvoiman perustaitoja, eikä siitä voi kauheasti ruveta tinkimään. Sarjakuvakustantajankin kannalta olisi kivaa, jos edes suurin osa ikäluokasta oppisi lukemaan. Marvel teki kirjoitustyylistä koko kustannuspolitiikkansa peruskiven, joten sillä on ollut erityistä syytä huolestua koulujen huonosta kyvystä opettaa lapsia lukemaan.

Niinpä vuonna 1990 Marvel päätyi julkaisemaan ilmaiseksi jaetun lehden Adventures in Reading starring the Amazing Spider-Man, jonka pelkän otsikon tosin voi epäillä aiheuttaneen

lukutaidottomalle itkua ja hammasrautojen kiristystä pituudellaan. Lehdessä on esipuhe silloiselta Valkoisen Talon emännältä, Barbara Bushilta. "Hyvät ystävät, koette juuri erästä elämän suurista iloista - lukemiskykyä."

Näistä lähtökohdista voisi saada aikaan oikeinkin kauhean kalkkunasarjakuvan, mutta kirjoittajana toimineen Louise Simonsonin vuoksi lopputulos nousee paremmaksi kuin oletettavasti aika tiukka tehtävänanto edes tarjosi mahdollisuuksia. Taiteesta vastaavat Jon Bogdanove ja Hilary Barta selviytyvät todellisuudesta toiseen hyppäävästä kerronnasta notkean nuorekkaasti, kuten varmasti oli tarkoituksin.

Juoni on vain tekosyy hyppelylle kirjojen sisällöistä toisiin. Trogdolyyttiksi

Crash, skrash, zot! Baroom! Se on maailmojen sotaa! Alempana: James Clawellin tiiliskivi pysäyttää pelätyn Shere Khanin.

kutsuttu konna on kaapannut jättimäiseltä panssarintorjunta-aseelta näyttävän Transporterin, joka ampuu aika epämiehekkäästi vaaleanpunaisia säteitä saipua kuplien säestyksellä. Ensimmäinen hyökkäys tapahtuu kirjastossa, jossa säde osuu A. Conan Doyle'n Kadonneeseen

maailmaan, Hämähäkkimieheen ja kolmeen paikalle osuneeseen (ja etnisenä otoksena edustavaan) nuoreen ihmiseen.

Kohdattuaan sekä hrmuliskoja että maailman machoimman tiedemiehen, professori Challengerin, kirjajhyppely jatkuu H.G. Wellsin Maailmojen sodan maisemiin, minkä jälkeen onkin vuorossa R. Kiplingin Viidakkokirja. Tässä vaiheessa voisikin jo ihmetellä kirjavalintojen vanhakantaisuutta, mutta äkkiä tarina yllättäkin hyppäämällä S.E. Hintonin (That was then, This is now) koulutappelukohtaukseen.

Ihmetys jää kuitenkin lyhyeksi loppuratkaisun tullessa Sir Walter Scottin Ivanhoen maisemissa.

Lehden takaosassa on omatoimisuus-

teen ohjaavia osioita, joissa viitataan myös hiukan vaarallisempiin kirjailijoihin, kuten Mark Twainiin ja Stephen Kingiin.

Louise Simonson aloitti sarjakuvauransa Warren-yhtiön suojissa toimittajana ja siitä hyvästä hänellä onkin ollut kirjoittajana enemmän uskottavuutta kuin monella muulla. Tämänkin lehden potentiaalisen pönttöyden hän kääntää voiton puolelle. Tuloksena on monin verroin Kuvitettuja Klassikkoja vetävämpää kirjallisuuspropagandaa, jossa sarjakuvamuotoa käytetään osaavasti kirjallisten palasten sivuamiseen.

Jään tosin vieläkin odottamaan sitä päivää, jolloin William S. Burroughsin Alastomasta Lounaasta tehdään Kuvitettu Klassikko. Siinä voisi olla projekti, joka kykenisi todella herättämään lukijoissaan rakkauden... kirjallisuutta kohtaan.

